

27. 10. 42.

Ljubljana mi Lofju.

Lepa hvala za pismo, jast sem pri dobrem zdravju
kar enako upam ot lebe, in Mame.

Lofju kadar boš ila le doktoru, pa potem mi
daj vedet kaj li je reku. Ko mi je že leta omerila
to le je že enkrat bolelo, pravi da ni nič! neven.
Takrat li je doktor reku, da ni treba tekat, nitreba
jst kiselo, ma li glich use narobe, drvela li ko
da le brvija nosi, kadar imas dosti dela hetis ko
da li za par dni živela, samo kiselo li jela in pilu.

Le nisi prej doktora poslušala, pa sedaj
brogaj mene, varujze, kaj bom jast delal se boš
li bolava, ce li lil tam le li strepu noč in dan.

ma Boh vari ce mi zmanjkaš, potuh bo pa use
končalo, tem da leli hitro doteku, dolgo neli nič
živu. Moraš da brogaš, in delaj ko li bo
doktor reku, da boš zdrava in vrsta, ko bo prišel
dan naše zdravitve, da bomo zdravi in da bomo
z veseljem usivali te kratke dane zemlskega življenja.

Le li lil jast tam, use li blo drugace, saj
tudi jast sem se malo posušu. Ko dolim luoji
pismo, se nelsako pridem le veselju, za dva dni se
nlsako one miruje, ma potem, potem spet je use
narobe.

Alse vrti misli mi nojjo po glavi, nemam mira,
ne po dani ne pa noči, karkrat li kar pobegat
do lebe, pa da se nebi nikat, ne et lebe boen.

Alse ni si li, hrana, zrak, dan in noč,
v samo zate ustrajam, za našo bodočnost, upam
da bo prišel dan ko bom umraj polno let,
in v tem upamju ustrajam. Ko gledam drugih
kot ti se sprehajajo, in skoraj sovrasim, pa spet
ogledam, in muslim, ne! Saj oni se ne ljubijo
od samo ka bratko so skupaj, za eno bratko

in veselijo. Zofu edino mi sva se ljubiva v pravi
ljubem, v osem, v enem kakor li to povedal,
saj človek ni se rodil besede, tiste lepe besede
ki li našo ljubem opiral.

Kolikokrat li bil rajši v ali et tete mesta
tara da nebi vidu te ljudi ki se divertirajo,
in vse tisto ki gledam, kakor kot kaksni
mojega kamententa. O kakor je tu vse pokvarjeno
to ljudi ne usivajo e ljubem, vse samo za
denar, o kakor li bil vesu ko li mogel v
labo pobegat kam v ali, tam so naši kraje,
vendar li vili z tega pekla pokvarjenosti.

V nedelo sem bil v ali dan v delo, pa na
večer sem pelal nekaj naših v menahaus, in
potem sem tam iskal.

O kako grozno so ble tiste ure, pred oči sem videl ko plésejo, ko par za parom sedijo tam v mestu serci, in se divertirajo.

En čas sem vse to gledal, potem mi se je zdelo da vidim lebe ljubljana v mes, potem mi je prišla esa prestost v mes, ko smo bla skupaj pred oči. Tako me je smučilo, da mi se je zdelo da mi se misla, nazadnje, mi so prišle solze pod oči, in jokal sem kot mali otrok, in z tem sem se umiril, saj me je bilo sram, sanga sebe, pa saj ni bilo nobenega drugega blisela, sam sem bil v mašini.

Saj me je sram kaj takega napisat, ma drugemu človeku da se potolašim.

Vi mi si vse ve ho mama, ve ho vse na netu, pa saj to bo samo vi citala in jast, to je vse z ljubermi, samo et sebe se plise.

Zofji kako čudno so ble tvoje sanje zakaj nisem Jožef da bi ih mogel razložit, o kako bi bil vesel ko bi tudi jast kaj et lebe sanjal, ma ni ne sanjam, et nobene stvari, nujem kaj je to.

